

- stwa warszawskiego (kierunek na Paprotnię w powiecie sochaczewskim),
- c) Wólka Lesiewska (w powiecie rawskim) — Wolbórz (w powiecie piotrkowskim),
- d) Żłobnica (w powiecie bełchatowskim) — Sulmierzyce—Ostrołęka—Pajęczno (w powiecie pajęczańskim),
- e) granica województwa kieleckiego—Krzeptów—Wielgomłyny (w powiecie radomszczańskim),
- f) Burzealin—Złoczew (w powiecie sieradzkim),
- g) Kiernożia (w powiecie łowickim) — granica województwa warszawskiego (kierunek na Szczawin Kościelny w powiecie gostyńskim),
- h) Biała Rawska—Rawa Mazowiecka (w powiecie rawskim);
- 9) olsztyńskiego:
Kruklanki—Żywki—Sottmany—Mazuchówka (w powiecie węgorszewskim);
- 10) poznańskiego:
a) Rzecin (w powiecie szamotulskim) — Pilka—Chelst (w powiecie czarnkowskim),
b) Ostrzeszów—Kobyłgóra (w powiecie ostrzeszowskim) — granica województwa wrocławskiego (kierunek na Syców w powiecie sycowskim);
- 11) rzeszowskiego:
a) Sieniawa (w powiecie jarosławskim) — Tryńcza—Gorliczyna (w powiecie przeworskim),
b) Oleszyce—Lubaczów (w powiecie lubaczowskim),
c) Cieszanów—Lubliniec Nowy (w powiecie lubaczowskim) — granica województwa lubelskiego (kierunek na Tarnogród w powiecie biłgorajskim),
d) Kępa (w powiecie niżańskim) — granica województwa lubelskiego (kierunek na Zaklinów w powiecie kraśnickim),
e) Chwałowice (w powiecie tarnobrzeskim) — granica województwa lubelskiego (kierunek na Borów w powiecie kraśnickim);
- 12) szczecińskiego:
a) Truskolas (w powiecie nowogardzkim) — Unibórz (w powiecie gryfickim) — Golczewo (w powiecie kamińskim),
- b) Bierzwnik—Klasztorne (w powiecie choszczeńskim) — granica województwa zielonogórskiego (kierunek na Dobiegniew w powiecie strzeleckim),
- c) Niechorze—Śliwin—Rewal—Trzęsacz (w powiecie gryfickim) — Pobierowo (w powiecie kamińskim);
- 13) warszawskiego:
a) Maciejowice (w powiecie garwolińskim) — granica województwa kieleckiego (kierunek na Pizewóz w powiecie kozienickim),
b) Długosiodło (w powiecie wyszkowskim) — Pasiaki (w powiecie ostrołęckim),
c) Teofilówka—Krzemień (w powiecie sokołowskim) — granica województwa białostockiego (kierunek na Granne w powiecie świątynickim),
d) Struga—Kobyłka (w powiecie wołomińskim),
e) Sulejówek—Miłosna Stara (w powiecie otwockim),
f) Piski (w powiecie ostrołęckim) — granica województwa białostockiego (kierunek na Głęboz Wielki w powiecie zambrowskim),
g) Zaręby—Warchoły (w powiecie ostrowskim) — granica województwa białostockiego (kierunek na Rosochate Kościelne w powiecie wysokomazowieckim);
- 14) wrocławskiego:
a) Błonie—Radakowice (w powiecie średzkim),
b) Syców (w powiecie sycowskim) — granica województwa poznańskiego (kierunek na Ostrzeszów);
- 15) zielonogórskiego:
Konotop (w powiecie sulechowskim) — Lubogoszcz (w powiecie wschowskim) (kierunek na Sławę).
- § 2. Wykonanie zarządzenia porucza się Ministrowi Komunikacji oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych województw wymienionych w § 1.
- § 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
- Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

149

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 marca 1961 r.

w sprawie zasad przekwalifikowania niektórych przedmiotów ze środków trwałych do środków obrotowych.

Na podstawie § 4 uchwały nr 29 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1961 r. w sprawie zasad zaliczania środków pracy oraz innych przedmiotów i urządzeń długotrwałego użytkowania do środków trwałych (Monitor Polski Nr 11, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o „zarządzeniu”, należy przez to rozumieć zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 listopada 1960 r. w sprawie zasad wprowadzenia do ksiąg precenionej wartości środków trwałych (Monitor Polski Nr 86, poz. 393).

2. W niniejszym zarządzeniu użyto symboli i nazw kont określonych w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1959 r. w sprawie planów kont dla jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 66, poz. 341).

§ 2. 1. Zarządzenie niniejsze dotyczy działających w dniu 1 stycznia 1961 r. jednostek określonych w § 1 ust. 1 pkt 1—5 zarządzenia.

2. Jednostki określone w § 1 ust. 1 pkt 6 zarządzenia oraz jednostki nie objęte zarządzeniem nie dokonują przekwalifikowania niektórych przedmiotów ze środków trwałych do środków obrotowych, o których mowa w niniejszym zarządzeniu.

§ 3. 1. Przedmioty ujęte dotychczas w ewidencji jako środki trwałe, a wyłączone ze środków trwałych zgodnie z § 2 uchwały nr 29 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1961 r. w sprawie zasad zaliczania środków pracy oraz innych przedmiotów i urządzeń długotrwałego użytkowania do środków trwałych (Monitor Polski Nr 11, poz. 62), ulegają przekwalifikowaniu do środków obrotowych według stanu na dzień 1 stycznia 1961 r., w terminie do dnia 31 maja 1961 r.; w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Rolnictwa, w których występuje rok gospodarczy, przekwalifikowania należy dokonać według stanu na dzień 1 lipca 1961 r. w terminie do dnia 31 grudnia 1961 r.

2. Przedmioty objęte przekwalifikowaniem, o którym mowa w ust. 1, należy ująć w odrębnym zestawieniu podpisanym przez głównego księgowego lub osobę przez niego upoważnioną. Zestawienie przedmiotów przekwalifikowanych ze środków trwałych do środków obrotowych powinno zawierać co najmniej następujące dane:

- 1) liczbę porządkową,
- 2) dotychczasowy numer inwentarzowy środka trwałego przekwalifikowanego do środków obrotowych,
- 3) dotychczasową wartość początkową przedmiotu,

- 4) dotychczasowe umorzenie przedmiotu.
- 5) wartość przedmiotu, w jakiej zostaje on zaliczony do środków obrotowych,
- 6) zużycie przedmiotu (obliczone zgodnie z § 5 ust. 2),
- 7) nowy numer inwentarzowy.

W zestawieniu należy wyodrębnić przedmioty objęte dotychczas — zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie powszechnej inwentaryzacji — grupami 1—7 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych.

3. Zestawienie i wystawione na jego podstawie polecenie księgowania powinny być zbadane przez jednostkę nadrzędną w celu stwierdzenia prawidłowości przekwalifikowania.

§ 4. 1. Przekwalifikowaniu do środków obrotowych podlegają przedmioty objęte dotychczas, zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie powszechnej inwentaryzacji:

- 1) grupami 1—7 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych — jeśli ich wartość początkowa według cen obowiązujących od dnia 1 lipca 1960 r. nie przekracza 3.000 zł; wartość początkową tych przedmiotów, które zostały zakupione po cenach obowiązujących przed dniem 1 lipca 1960 r., ustala się według cen określonych w tablicach przeceny, wydanych przez Główny Urząd Statystyczny, dla przedmiotów zaś, które zostały zakupione po cenach obowiązujących od dnia 1 lipca 1960 r. — według ich rzeczywistych cen zakupu;
- 2) grupą 8 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych — na podstawie wytycznych wydanych przez właściwe ministerstwa (urzędy centralne) bądź centrale spółdzielcze.

2. Przedmioty, o których mowa w ust. 1, należy (z uwzględnieniem przepisu § 6 ust. 3 zarządzenia) wykسیęgować z ewidencji środków trwałych.

§ 5. 1. Przedmioty określone w § 4 ust. 1 pkt 1 należy przekwalifikować do środków obrotowych w wartości początkowej ustalonej według cen obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r., tzn. na podstawie wydanych przez Główny Urząd Statystyczny tablic przeceny bądź rzeczywistych cen zakupu, natomiast przedmioty określone w § 4 ust. 1 pkt 2 należy przekwalifikować do środków obrotowych w dotychczasowej wartości początkowej.

2. Jeżeli od przedmiotów, o których mowa w ust. 1, dokonuje się odpisów z tytułu zużycia, wówczas do ksiąg rachunkowych wprowadza się także ich zużycie, obliczone:

- 1) od przedmiotów wymienionych w § 4 ust. 1, których zużycie ustala się według zasad określonych w § 72 ust. 2 pkt 4 i 5 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej

(Monitor Polski Nr 102, poz. 546) — w wysokości 50% bądź 100% ich wartości początkowej, określonej w ust. 1;

- 2) od pozostałych przedmiotów:
 - a) o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1 — w wysokości umorzeń obliczonych od wartości przedmiotów po ich przecenie na ceny obowiązujące w dniu 1 lipca 1960 r. biorąc pod uwagę stopień (procent) zużycia, ustalony w wyniku powszechnej inwentaryzacji na dzień 31 grudnia 1959 r., z tym jednak że od przedmiotów nabytych po dniu 31 grudnia 1959 r. nie ustala się zużycia,
 - b) o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 — w wysokości dotychczasowych umorzeń.

§ 6. Zapisów księgowych związanych z przekwalifikowaniem do środków obrotowych przedmiotów zaliczanych dotychczas do środków trwałych dokonuje się w sposób następujący:

- 1) dotychczasową wartością początkową przedmiotów zaliczonych zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie powszechnej inwentaryzacji do grup 1—8 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych (§ 4) należy obciążyć konto 85 „Fundusze zasadnicze”, a uznać konto 00 „Środki trwałe”, natomiast dotychczasowymi umorzeniami tych przedmiotów należy obciążyć konto 01 „Umorzenie środków trwałych”, a uznać konto 85 „Fundusze zasadnicze”;
- 2) wartością przedmiotów zaliczonych uprzednio do grup 1—7, ustaloną według cen obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r., należy obciążyć konto 35 „Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu” (bądź konto 31 „Materiały”), a uznać konto 85 „Fundusze zasadnicze”, natomiast ich ewentualnym zużyciem (§ 5 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 lit. a) należy obciążyć konto 85 „Fundusze zasadnicze”, a uznać konto 36 „Zużycie przedmiotów nietrwałych”;
- 3) dotychczasową wartością początkową przedmiotów uprzednio zaliczonych do grupy 8 należy obciążyć konto 35 „Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu” (bądź konto 31 „Materiały”), a uznać konto 85 „Fundusze zasadnicze”, natomiast ich ewentualnym zużyciem (§ 5 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 lit. b) należy obciążyć konto 85 „Fundusze zasadnicze”, a uznać konto 36 „Zużycie przedmiotów nietrwałych”.

§ 7. Odpowiednie składniki normatywu środków obrotowych jednostek, o których mowa w § 2, powiększa się o rzeczywistą wartość netto przedmiotów przekwalifikowanych do środków obrotowych, tzn. o ich wartość początkową pomniejszoną o zużycie, co nie powoduje zmiany pokrycia normatywu środków obrotowych funduszami własnymi.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

150

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 marca 1961 r.

w sprawie obliczania, odprowadzania i rozliczania amortyzacji oraz odprowadzania dochodów z likwidacji środków trwałych przedsiębiorstw państwowych.

Na podstawie § 19 ust. 3 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1961 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych w 1961 r. (Monitor Polski Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Amortyzację przedsiębiorstw zalicza się w ciężar kosztów własnych, przy czym:

- 1) dla środków trwałych znajdujących się w przedsiębiorstwach w dniu 1 stycznia 1961 r. (z wyjątkiem środków wymienionych w pkt 3) amortyzację oblicza się według dotychczasowych stawek amortyzacyjnych (powiększonych o ewentualny współczynnik wzrostu amortyzacji) od dotychczasowej wartości początkowej środków trwałych, bez uwzględnienia przeceny środków trwa-